

okénko

do života farních společenství ve Šlapanicích, Podolí a Praci

Ročník XXI, číslo 4

Vyšlo 13.12.2009

Už nemám strach

Bůh se vtělil.
Daleké se stalo blízké.
Bůh se stal dítětem.
Nyní už nemám strach.

Je-li Bůh dítětem
položeným tam na slámě v jeskyni,
pak mi už nic nenahání strach.
Strach mohu mít z čehokoliv,
ale ne z dítěte.
Z dítěte, které hladím
a které se ke mně vine.
Už nemám strach.

Jedinou námahu,
kterou musím vynaložit, je věřit.
Věřím-li, pokračuji tím v procesu,
kterým Ježíš - dítě přichází na svět.

Carlo Carretto „Myšlenky“

MATRIKY VYPRAVUJÍ

Z vody a z Ducha svatého se znovu narodili:

- 20.9. Tomáš Alois Fišer z Ponětovic
Jiří Chlup z Ponětovic
- 15.11. Dominik Kočí ze Šlapanic
Teodor Tuček ze Šlapanic

Slib lásky, úcty a věrnosti si vyměnili

- 5.9. Zdeněk Jarolím z Vnorov a Hana Podborská ze Šlapanic
- 19.9. Petr Spáčil z Jiřkovic a Marie Daňková z Kobylnic

Ve společenství víry, naděje a lásky se s námi rozloučili:

- 2.9. Vladimír Vymazal z Jiřkovic (*1934)
- 9.9. Josef Kotulan ze Šlapanic (*1932)
- 11.9. Jindřiška Palečková z Práce (*1953)
- 13.9. Jana Blažková ze Šlapanic (*1921)
- 17.9. Mikuláš Nosál z Brna (*1932)
- 22.9. Františka Neblová ze Šlapanic (*1920)
- 17.10. Ludmila Kmečová z Brna (*1940)
- 21.10. Miloš Ťápal ze Střelic (*1956)
- 23.10. Anežka Blahová z Bedřichovic (*1950)
- 24.10. Milada Valná z Jiřkovic (*1921)
- 1.11. Anna Jamborová z Brna (*1933)
- 2.11. Vladimír Petr z Brna (*1955)

Z KALENDÁŘE

- 22.1. Farní ples v Kobylnicích
- 17.2. Popeleční středa
- 26.-27.2. Postní duchovní obnova
- 9.3. Návštěva nemocných
- 13.3. Adorace a obnova manželských slibů
- 4.4. Slavnost Zmrtvýchvstání Páně

**Hluboká poezie Vánoc
vyplývá z reality chléva,
tehdejšího i všech budoucích,
do kterých přichází Bůh,
aby nám mohl být nablízku.**

*Hojnost Božích darů o svátcích i v nastávajícím roce
přeje a ze srdce žehná*

*Vojtěch Cikrle
biskup brněnský*

Brno, Vánoce 2009

Mému milovanému bratru,
nejdůstojnějšímu otci Vojtěchu Cikrlemu,
brněnskému biskupovi.

Po ukončení mé pastorační návštěvy v České republice bych Vám chtěl ještě jednou poděkovat za srdečné přijetí a velkolepou pohostinnost, kterou jste mi Vy a věřící brněnské diecéze připravili.

Prosím Vás, abyste vyřídil Vaším spolupracovníkům a všem, kteří se podíleli na přípravě návštěvy, především na plánování a průběhu slavnostní eucharistie na letišti v Brně - Tuřanech, mé upřímné uznání a ocenění.

Stejně tak děkuji civilním složkám a všem dalším institucím i jednotlivcům, kteří přispěli k hladkému průběhu mého pobytu v Brně.

Všemohoucí Bůh ať jim hojně odplatí jejich velkorysost.

Když se s vděčností ohlížím zpět na nejrůznější momenty mé pastorační cesty, prosím Pána, aby Vám, kněžím, řeholníkům, a všem křesťanům, kteří jsou svěřeny do Vaší pastýřské péče, daroval plnost své milosti. Zároveň se s nimi spojuji v modlitbě, aby můj pobyt přinesl hojně duchovní plody k obnově církve na Moravě a při šíření evangelia ve Vaší krásné zemi.

Ze srdce Vám všem uděluji jako záruku trvalé radosti a pokoje v Kristu apoštolské požehnání.

Ve Vatikánu dne 9. října 2009

Benedictus PP XVI

APOŠTOLSKÁ NUNCIATURA

PRAHA

v Praze 12. listopadu 2009

Vážený Otče,

Svatý otec Benedikt XVI. s velkým potěšením přijal broušenou vázu, kterou jste mu věnoval jménem Římskokatolické farnosti ve Šlapanicích u příležitosti jeho pastorační návštěvy v České republice, v Brně v letošním září.

Jeho Svatost upřímně děkuje za toto gesto Vaší pozornosti a velkorysosti. Ze srdce uděluje apoštolské požehnání Vám i všem farníkům, kteří jsou Vám svěřeni.

S hlubokou úctou a vděčností za Vaši obětavost a modlitbu a s přátelským pozdravem

Mons. Marek Solczykński
Rada Apoštolské nunciatury v ČR

Rev. Dom.
P. Miloš Mičánek
Římskokatolická farnost
Masarykovo nám. 9
664 51 Šlapanice u Brna

"VÍ I KAŽDÉ MRNĚ, ŽE BYL PAPEŽ V BRNĚ"

- 4:00 Šlapanice ještě halí noční tma, ale přesto již ulicemi tiše spěchá řada dobrovolníků, kteří chtějí celý den pomáhat s průběhem návštěvy Svatého otce v Brně. Svižná chůze příjemně zahřívá a za chvíli již vidíme osvětlenou plochu tuřanského letiště se dvěma dominantami – pódium s bílým baldachýnem a velkou bílou kotvu. Ta symbolizuje téma papežské návštěvy v Brně – naději. Slovo, které během dneška zazní ještě mnohokrát.
- 4:30 Dozvídáme se, jaké úkoly na nás dobrovolníky čekají, a odcházíme na svá stanoviště.
- 5:00 Záhy přicházejí první časní poutníci ze všech koutů Moravy, Slezska, Čech, nemálo účastníků přijelo ze Slovenska a Polska i z dalších okolních států...
- 6:30 I šlapaničtí poutníci už dorazili do svého sektoru. Těsně před rozedněním se dělá pořádná zima. Hřejeme se teplým čajem a z pódia nás zahřívá zpěv Komunity Emmanuel i svědectví ze života rodiny Levíčkových.
- 8:00 Rozzářené slunce slibuje téměř letní den. Z pódia doznívá úvaha o naději od Jiřího Stracha a příjemnou ranní atmosféru plnou očekávání dokreslují tóny Hradišťanu. Sektory jsou již téměř zaplněné, přicházejí ještě rodiny s malými dětmi. Přední sektory lemují pás krojovaných poutníků z celé Moravy, i Šlapanice zde mají své zástupce. Ještě před nimi se zářivě bělá jedna kněžská alba vedle druhé – sektor pro kněze.
- 8:50 Oči všech se na chvíli pozvednou od obrazovek k obloze – přilétá letadlo s prezidentem České republiky.
- 9:20 Na pláni zavládne nesrovnatelně větší vzrušení – na letištní plochu dosedá letadlo se Svatým otcem. Jakmile se dotkne letadlo země, rozezní se v Brně všechny zvony kostelů, ze Špilberku se střelí... Letištní pláň se vlní zlatobílými a modro-červenými vlajčkami. Brněnská diecéze vítá papeže! Vždyť kvůli těmto okamžikům vstávali mnozí už krátce po půlnoci a vážili dlouhou cestu až sem... Papamobil projíždí mezi sektory. Lidé srdečně a nadšeně zdraví Svatého otce, který jim žehná. Neméně srdečná jsou slova brněnského biskupa Vojtěcha, který jako první biskup od vzniku naší diecéze má možnost přivítat Svatého otce v Brně.
- 10:00 Desetitisíce poutníků se na papežův pokyn ztišují ke mši svaté. Celou bohoslužbu provází Katedrální smíšený sbor a Svatomichalská gregoriánská schola. To vše jen umocňuje sváteční atmosféru dnešního dne. Poprvé po několika hodinách na nohou se posadím při Benediktově promluvě o naději, která je ústředním tématem celé jeho návštěvy. Hovoří o tom, že naději máme hledat v Bohu ...i přes všechny pochybnosti..., že slavíme 20 let od pádu komunismu a 20 let svobody, kterou si máme uvědomovat. Promluvu zakončuje větou, že Ježíš své přátelé neopouští. Ujišťuje o své pomoci, protože nic nelze konat bez něho.

- 12:00 Nastává další ze silných okamžiků tohoto dne – modlitba Anděl Páně se Svatým otcem. A pak už se blíží chvíle papežova odletu. Je moc milé, kolikrát Svatý otec během celého setkání prohodí nějakou větu česky, jak na závěr vítá poutníky ze Slovenska slovensky, z Polska polsky a z Německa a Rakouska německy.
- 12:45 Opět chvíle zlato-bílých a modro-červených praporek – papež projíždí papamobilem mezi věřícími. V jeho očích je vidět radost z celého setkání. A lidé jeho pohledu rozumí. Tento den je dnem povzbuzení a setkání. Setkáním se Svatým otcem, setkáním se spoustou lidí, ale především setkáním s Kristem, jehož Benedikt na zemi zastupuje.
- 13:00 Po Benediktově odletu doznívá atmosféra papežské návštěvy při hudebním pásmu. Poutníci postupně opouštějí své sektory. V klidu, pokojně...

Co říci na závěr? Tento den může být velkým svědectvím a povzbuzením i pro náš národ... Desetitisíce lidí se sejdou kvůli víc jak osmdesát let starému muži. Dokážou se ztišit, aby pozorně vyslechly jeho poselství o naději. Vše probíhá v poklidu, spořádaně. Letištní plocha po odchodu poutníků zůstává čistě uklizená. I média se chovají korektně a bez senzacechtivosti informují o papežově poselství.

Benediktova návštěva zasadila semínko radosti a naděje do úrodné moravské půdy. Co z něj vyklíčí...?

Magdaléna Klímová

OHLÉDNUTÍ ZA ROKEM 2009 – PRVNÍ...

Rok se sešel s rokem a máme tady nový církevní rok 2010. Pojítkem mezi rokem uplynulým (2009) a rokem předchozím (2008) se stala osoba svatého Pavla. Při loňském ohlédnutí byl již rok sv. Pavla v plném proudu a letos jsme jeho prožívání zakončili. Plynule na něj navázal rok kněží pod patronátem sv. Jana Maria Vianneye, faráře arského. Do toho pak návštěva Benedikta XVI. přímo na území naší farnosti. Všechny tyto tři osobnosti nás zvou svým životním příkladem k opravdovosti života s Kristem.

Toto by mohl být směr, podle kterého bychom si měli zhodnotit také uplynulý církevní rok, který začal Adventem a plynule přešel do Vánoční doby, která svou atmosférou zve ke změně postojů. Zda jsme se zase více otevřeli Kristu samotnému, který je Láska, je otázkou pro každého z nás. To že o vzájemnou lásku, ke které Kristus vybízí, usilujeme a snažíme se ji druhým projevit, jsme mohli zakusit mimo jiné na 5. farním plese, který byl poprvé v Kobylnicích. Z úst účastníků, kteří zrovna nepatří k pravidelným návštěvníkům bohoslužeb, zněla jen slova kladného podivu nad tím, jak se křesťané dokáží bavit, a jaké vztahy dokáží vytvořit. Kéž by tomu tak bylo i mimo ples.

Svoje srdce, které nemá být z kamene, ale z masa, jsme mohli opět oživit postní duchovní obnovou, kterou vedl P. Vojtěch Kodet. Kostel byl plný, bohužel zdaleka ne našimi farníky. Je pro mě stálou otázkou, proč tomu tak je? Moc větších osobností v naší církvi nemáme jako je Vojtěch Kodet či Zdenek Wasserbauer, který k nám po dvou letech v únoru opět přijede, a přece této možnosti obnovit svůj vztah s Kristem nevyužíváme. Může se stát, že i přes dlouho dopředu známý termín obnovy nakonec nemohu přijít či přijet, ale pokud se mně to nedaří již pět roků, pak by mě to mělo vést k zamyšlení, zda to s neustálou obnovou a růstem (ke které vybízí sv. Pavel, farář arský i současný papež) mého života s Kristem je v pořádku? „Minimálně“ je obrovská škoda neslyšet připravená a promodlená slova, která si příchozí kněží pro nás připravili.

K opravdovosti života s Kristem měl přispět i společný večer manželů, kdy jsme se modlili v postní době před Pánem za naše rodiny, stejně jako prožívání Velikonoc, 1. svatého přijímání v duchu prozíravých panen či tradiční pouť do Křtin, kde jsme se mohli po dlouhé době společně setkat s P. Miroslavem Šudomou.

Rok sv. Pavla jsme zakončili ve farnosti 5. farním dnem, jehož hlavním tématem byla postava apoštola národů. Farní den byl cíleně rozprostřen do dvou částí. První část s Martinem Vařekou, vojenským kaplanem, nám věřím otevřela oči v mnoha směrech díky přednášce o Afghánistánu, která se konala již v pátek v kinosále ZŠ. Druhou část již bylo tradiční prožívání farní neděle se mší svatou dopoledne a farním odpolednem na dvoře fary a městském parku. Co nám hlavní postava farního dne vzkázala? Víím, komu jsem uvěřil! Kéž to stále více platí o každém z nás, a na našich životech a na životě farnosti to je stále více patrné, aby lidé nenavštěvující bohoslužby mohli z našeho jednání poznat, komu věříme – Lásce, která se projevila skrze kříž i na kříži.

Tato Láska nám v hojnosti požehnala nejen v průběhu celého farního dne, ale i dále o prázdninách při farním táboru, který jsem přesvědčen, přispěl k upevnění vzájemných vztahů těch, kteří se ho různým způsobem zúčastnili.

Již před farním dnem a prázdninami bylo známé, že nás čeká návštěva ještě jednoho apoštola, tentokrát nástupce sv. Petra, papeže Benedikta XVI. Co jsme kdo prožili, ve většině případů zůstane skryto v našich srdcích. Ovoce této návštěvy by pak patrně ale na nás být mělo. Kdo se zúčastnil samotné bohoslužby či navíc i zapojil do přípravy a průběhu, byl jistě různým způsobem obdarován. Kéž tyto dary neleží ladem a stále se k nim vracíme a nám nezevšední. Děkuji ještě jednou touto cestou všem, kteří jste se zapojili do příprav a průběhu, děkuji i vám, kteří jste se zúčastnili „jen“ jako poutníci fyzicky či ze zdravotních důvodů přes televizní přenos.

Papežem požehnaná deska na opraveném kříži na Tuřance nám snad pomůže každý rok si v čase výročí této mimořádné, nejen vnější, ale především duchovní události, připomenout jasné poselství - stále obnovovat svůj vztah s Kristem a důležitost věrohodnosti života každého křesťana.

Při ohlédnutí zpět není možné a není účelem připomenout všechny události a jejich důležitost. To, co je však důležité, je přijmout poselství oněch tří osob zmiňovaných na úvod letošního ohlédnutí, totiž stále obnovovat osobní vztah s Kristem, „pracovat“ jen na sobě samém, a důsledkem toho budou obnovené vztahy a obnova farnosti a celé společnosti. DĚKUJI vám všem, kteří o toto, často naprosto skryté, usilujete.

otec Miloš

...OHLÉDNUTÍ ZA ROKEM 2009 - DRUHÉ

I když rok začíná v lednu a bilancujeme většinou na jeho konci, začnu ohlédnutí za ním v jeho průběhu - na sklonku září. 27. září 2009 jsme totiž prožili setkání se Svatým otcem. Mše svatá s ním se konala doslova a do písmene na území naší farnosti. Nehleďte v tom nějaký farní patriotismus, který by chtěl za každou cenu tvrdit, že papež přijel do Šlapanic a ne do Brna, ale pro mě to byla příležitost k setkání se Svatým otcem, který je pro mě velkou duchovní autoritou, viditelným nástupcem Ježíše Krista, člověkem, který mám mnoha lidem co říci a v určitém slova smyslu i mým „šéfem“, na kterého jsem hrdý, kterého si vážím a mám ho rád. Když jsme na našich farních internetových stránkách loni v prosinci přinesli informaci o tom, že se letos chystá návštěva papeže v naší zemi, vůbec mě tehdy nenapadlo, že by mohl přijet „přímo k nám“. A to, že skutečně přijel a byl tak blízko (blíží už asi nikdy nebude), mi udělalo velkou radost a byl to pro mě jeden z vrcholů právě končícího roku.

Ale teď zpátky na jeho začátek. První větší událostí v našem farním kalendáři byl farní ples. Byl již pátý, a protože o ten čtvrtý byl velký zájem, konal se letošní ples v novém prostředí a ve větším sále kobylnické sokolovny. Podle ohlasů se zdá, že se vydařil, a proto se můžeme těšit na 6. farní ples, který bude 22. ledna 2010 opět v kobylnické sokolovně. Z jižní Ameriky, která byla tématem letošního plesu, se přesuneme na ... Ale to už bych předbíhal, takže to zatím neprozradím. ☺ Ale nebojte se, na jiném místě Okénka se to dozvíte.

Na konci února jsme vstoupili do postní doby, ve které byla mnoho příležitostí k jejímu duchovnímu naplnění a k dobré přípravě na vrchol liturgického roku – na Velikonoce. Za všechny příležitosti jmenujme postní duchovní obnovu. Vedl ji tentokrát otec Vojtěch Kodet, představený řádu karmelitánů. Asi těžko si můžeme představit větší „duchovní kapacitu“, než je právě tento muž. Pokud si chcete jeho přednášky vy, milí čtenáři našeho farního časopisu, při nějaké příležitosti znovu poslechnout, najdete jejich záznam na našich stránkách www.farnostslapanice.cz

Součástí postní doby a přípravy na velikonoce byly i tradiční zpovědní dny, návštěvy nemocných a obnova manželských slibů.

Po Svatém týdnu a Velikonocích bylo další událostí první svaté přijímání dětí o první květnové neděli. Ve Šlapanicích k němu přistoupilo 21 dětí.

23. května jsme se vydali na pouť do Křtin. Mile mě překvapilo, že se našlo mnoho mladých lidí, kteří putovali pěšky. Hlavním celebrantem byl náš bývalý pan farář, otec Miroslav Šudoma.

Další událostí v životě farnosti byl pátý farní den. Konal se první červnovou neděli. A protože právě končil rok svatého Pavla, byl sv. Pavel hlavní postavou a tématem farního dne. Především byl ale farní den dnem setkání celé farnosti. Za toto společné setkání patří díky našemu Pánu, který nám opět popřál krásné počasí, otci Milošovi a všem, kdo se o farní den a jeho dobrý průběh zasloužili.

Farní den měl ale letos ještě jeden bod programu a jeden rozměr. Přivítali jsme mezi sebou P. Martina Vařeku, který působil v Afghánistánu jako vojenský kaplan a znovu se tam v září vrátil. Po bohoslužbě v kostele byla s otcem Martinem také beseda o jeho službě. A při farním dnu byla také zakončena sbírka potřeb pro Afghánistán, která byla u nás vyhlášena o páté neděli postní.

Pak už pomalu končil školní rok a začaly prázdniny. V této době jsme mohli prožít i hody v Bedřichovicích, Jiřkovicích a Kobylnicích, které k létu neodmyslitelně patří a je dobře, že mají i svoji duchovní dimenzi.

V srpnu pak vrcholily prázdniny slavností Nanebevzetí Panny Marie, která je už trvalou duchovní součástí šlapanických slavností, které je setkáním rodáků a občanů našeho města.

A nesmím zapomenout ani na farní tábor. Ohlasy účastníků, které jsem slyšel, jsou jednomyslné: „Tábor se nám líbil.“ Proto i na tomto místě patří poděkování vedoucím a všem, kdo se o přípravu a dobrý průběh tábora zasloužili.

Na konci prázdnin jsme se vydali prosit o požehnání do nového školního roku na tradiční farní pout' do Tuřan. Naše farnosti však tentokrát spojovala i blížící se návštěva Sv. otce.

Za její dobrý průběh jsme se pak modlili na poutním místě Vranov u Brna, kam opět velká skupina mladých lidí vyrazila pěšky.

Za týden na to už byl Svatý otec mezi námi. V noci před jeho příjezdem byl náš kostel otevřen k tiché adoraci, které se zúčastnili nejen naši farníci, ale také poutníci z různých koutů naší země (např. z Náchoda, z Kolína a ze Svatého Kopečka). V přístavbě kostela mohli také shlédnout filmy o Janu XXIII. a Janu Pavlu II. a na faře měli možnost se občerstvit. Brzy ráno jsme pak společně vyšli na letiště, kde se konala mše svatá. Zúčastnilo se jí asi 750 našich farníků a několik desítek se zapojilo také jako organizátoři v týmu dobrovolníků.

Církevní rok pak vrcholil Slavností Ježíše Krista Krále a adoračním dnem, který se konal 24.11.2009.

A to už se pomalu dostávám na konec roku 2009, který byl pro naši farnost požehnaným rokem. Byl rokem mnoha krásných společných setkání, mnoha příležitostí k hlubokému duchovnímu prožití toho, co nám přináší liturgický rok a mnoha okamžiků, ve kterých jsme si mohli uvědomovat, že nás Bůh miluje, vede, sjednocuje a obdarovává.

Za všechno to, co jsme v roce 2009 mohli v naší farnosti prožít, děkuji Pánu Bohu, otci Milošovi a všem, kdo ve farnosti slouží a pomáhají.

jáhen Ruda

20 LET NAŠEHO FARNÍHO ČASOPISU

Na konci roku 2009 si připomeneme 20. výročí vzniku našeho farního časopisu. Vyšel poprvé na vánoce 1989, tedy těsně po sametové revoluci. Bylo to v době, kdy zde působil P. Pavel Dokládál. Zpočátku vycházel nepravidelně, měl název Radost pro všechny, formát A4 a byl psaný na psacím stroji. Postupně se přerodil do dnešní podoby s názvem Okénko, které se ujalo za působení salesiánů a otce Josefa Brtníka. Zmenšil se i formát na A5, jeho sazba se vytváří na počítači a díky tomu je možné do něj vložit i fotografie a další drobnou grafiku. Vychází čtyřikrát ročně.

Okénko v současné době připravuje redakční rada ve složení P. Miloš Mičánek, Ivana Horáková, Petr Horák, Lenka Malíková, Vilém Sitte a Rudolf Staněk. Tento tým se pravidelně schází, aby naplánoval hlavní témata dalšího čísla. Spolupracuje při tom s dalšími autory, kteří do Okénka pravidelně přispívají nebo jen občas napíší článek. Možná jste si také všimli nové hlavičky Okénka, kterou navrhl náš nový spolupracovník Václav Staněk.

Jeden z členů redakční rady pak připraví počítačovou sazbu včetně obrázků, ostatní udělají korektury a hotové dílo putuje k panu Vymazalovi, který připraví podklady pro tiskárnu pana Olejka. Tam ho vytisknou do podoby, na jakou jste zvyklí. Součástí celého procesu výroby Okénka je i rodina Smetanova, která pravidelně každé vytištěné Okénko skládá a připravuje k distribuci nejen do našeho kostela, ale i do Prace a Podolí. Okénko můžete najít i v elektronické podobě na farních internetových stránkách www.farnostslapanice.cz.

Všem těm, kteří se na výrobě Okénka v posledních 20 letech podíleli, patří upřímný dík a Pán Bůh zaplať. Dík patří i vám, naši milí čtenáři, za vaši věrnost.

Pokud by se někdo z vás chtěl zapojit do kterékoliv části řetězce výroby našeho farního časopisu, ať se zastaví za otcem Milošem nebo napíše na elektronickou adresu okenko@farnostslapanice.cz. Na uvedenou adresu můžete poslat i své příspěvky, postřehy a názory k našemu časopisu. Těšíme se na ně!

Redakční rada farního časopisu Okénko

ROZHOVOR

Jedním z prvních redaktorů a tiskařů našeho farního časopisu byl Ivan Vavro. Vzpomínáme s ním na dobu před dvaceti lety.

Ivane, vzpomeneš si ještě, kdo přišel s nápadem hned po revoluci vydat náš první farní časopis?

Toho, kdo s myšlenkou první přišel, je asi těžké jednoznačně určit, protože doba po nabytí svobody byla ve znamení šíření informací. Dnes jsme informacemi zahlceni, ale

tehdy jsme prahli po čemkoli, co nebylo propagandou komunistické ideologie či neprošlo alespoň její cenzurou. Je však jisté, že vlastní popud k farnímu časopisu dal otec Pavel Dokládál a také se o vydávání postaral. U zrodu jsem vůbec nebyl sám, významně se na vydávání podílel Petr Procházka, Petr Jašek a celá řada dalších.

Jak se psaly texty a kde se tehdy tiskl?

Redakce probíhala zpočátku velmi spontánně, shromažďovaly se různé aktuální zprávy a články, které jsme pak předložili otci Pavlovi. Ten měl konečné slovo. Vzpomínám si, že jsme občas stejně dali konečnou podobu časopisu sami a s obavami čekali, co na to pan farář řekne. Ale myslím, že remazura z toho nikdy nebyla.

Texty se pak musely přepsat na psacím stroji na tzv. blány. To často zajišťovala Maruška Klašková (provdaná Horáková) s dalšími ochotnými písáčkami. To byla práce přímo děsivá, protože nesmělo dojít k překlepu, který už byl v bláně neopravitelný. Psalo se tedy tak dlouho, až byla stránka bezchybná.

Tisk probíhal na mechanickém cyklostylu s elektropohonem, který jsme pojmenovali Augustin. Do něj se nanesla tiskařská čerň, na ni se nalepila blána a protlačením barvy skrz psacím strojem proražená písmena v bláně na papír A4 došlo k vytištění. Problémy nastávaly, když si Augustin řekl „netisknu“. To jej pak drželo dost dlouho, někdy patlal pod blánu hodně barvy, někdy shrnul blánu a my ji pak datlovali znovu, vyhrožovali jsme mu, prosili ho na kolenou, ať už toho nechá. Jednou jsme takto odnášeli časopis na ranní mši sv. snad ještě za mokra. Byl to hrdý stroj.

U stroje Augustin se ještě zastavme. Jak vznikl jeho název?

Dostal název po panu Augustinu Navrátilovi, který byl velkým křesťanským aktivistou a disidentem. Vydával ilegálně křesťanské časopisy, zorganizoval petici na podporu pana kardinála Tomáška a sebral na šest set tisíc podpisů. Komunistickým režimem byl odměněn tvrdými perzekucemi, kriminálem i blázcem. On nás naučil domácímu tisku. Jednou nás vzal doma do své pracovny, kde měl dřevěný rámeček s plátnem, na kterém se tiskl každý papír zvlášť válečkem na fotky. Ten jsme změřili a vyrobili si kopii, které jsme říkali Mona Lisa. Na ní jsme tiskli zprávy z Charty 77, od různých aktivistů a také pro naše Sdružení pro ochranu života nenarozených, které pracovalo rok v ilegalitě. Pak pracovala v centru studentského hnutí na Filosofické fakultě. Augustin byl pořízen až po revoluci a byl vlastně velkou vymožeností.

A poslední otázka – jak hodnotíš jakožto zakladatel dnešní podobu a formu našeho časopisu. Myslíš, že jsme za těch dvacet let udělali alespoň nějaký pokrok?

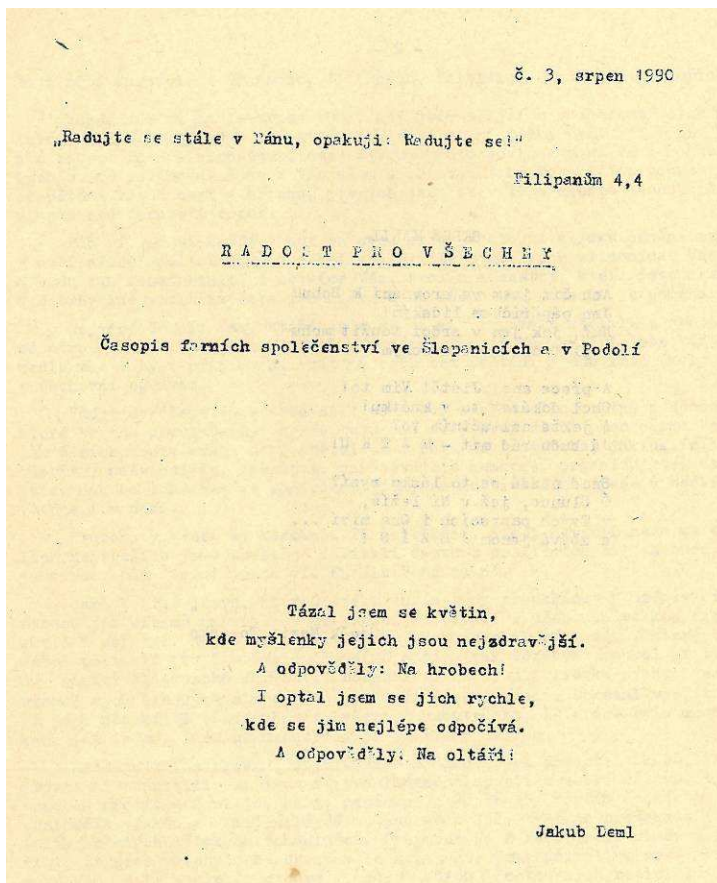
© **A má podle tebe význam v dnešní době internetu vydávat tištěný farní časopis?**

No samozřejmě, dnešní Okénko je vyváženým a usazeným periodikem, které odráží ducha našich farností a sděluje to, co je dobré sdělit. Posiluje naši vnitřní identitu a také hovoří k našim spoluobčanům, kteří stojí vně církve, a představuje jim náš život. To je jeho evangelizační hodnota.

Jestli někdy elektronická média zcela nahradí tisk, nevím. Dnes je dle mého soudu tištěná podoba Okénka nezbytností. V lidské psychice hraje výsostnou roli návyk a nic s tím nenaděláme, jsme zvyklí si Okénko donést domů a doma do něj v různých chvílích nahlížíme, pak o něm také můžeme společně hovořit a stává se i fyzickou součástí našeho života. Tento fyzický kontakt internet nemůže nahradit.

Chtěl bych také poděkovat všem, kteří časopisu věnují svůj čas a síly. Přeji Okénku pro další, věřím, že dlouhá léta, hlavně hodně zdraví, které se časopisům vesměs vyhýbá, a širokou čtenářskou klientelu.

Za rozhovor poděkoval Rudolf Staněk

První strana farního časopisu z roku 1990

VZPOMÍNKA NA 20. VÝROČÍ POUTI DO ŘÍMA U PŘÍLEŽITOSTI SVATOŘEČENÍ ANEŽKY ČESKÉ

Koncem osmdesátých let minulého století již i největší pesimisté začínali věřit, že změna politického systému v naší zemi je „na spadnutí“. Mezi lidmi, ale i ve sdělovacích prostředcích jsme mohli stále častěji slyšet slova, která se předtím vyslovovala jen za zavřenými dveřmi, a to ještě potichu. Do této atmosféry strachu ale i velké naděje se objevila zpráva, že 12. listopadu 1989 bude v Římě svatořečena Anežka Česká...

V dnešní době je pravděpodobné, že by naše farnost bez větších problémů vypravila 1 – 2 autobusy poutníků, možná i víc. Kdo by rád vycestoval soukromě, zřejmě by si našel na internetu nějaké vhodné ubytování v Římě nebo jeho okolí, ve směnárně by si vyměnil libovolnou částku korun za eura – a vlastním vozem, či s nějakou cestovkou (případně letecky) vyrazil. V kapse občanský průkaz nebo pas, nic víc.

V r. 1989 však situace byla ještě zcela jiná. Na cestu do Říma musel mít každý účastník kromě pasu potřebné vízum do Itálie, tranzitní vízum do Rakouska a od našich úřadů výjezdní doložku. Ta se však vydávala pouze s devizovým příslibem od banky, který ovšem musela schválit STB. Samozřejmě v žádosti byl nutný souhlas zaměstnavatele, resp. kádrového odboru, muži ještě potřebovali kladné vyjádření Vojenské správy. Možná se zdá, že zase tolik toho zapotřebí nebylo, ale byl to proces složitý, trvající zpravidla několik měsíců, navíc s velmi nejistým výsledkem. Pokud cokoliv z uvedeného chybělo, znamenalo to konec všech nadějí, bez možnosti odvolání...

Jak se postupně ukázalo, zájemců o účast na svatořečení bylo z naší země několik desítek tisíc. Někteří - pokud splnili výše uvedené - využili možnosti jet s cestovní kanceláří, či vlakem. Naše farnost vsadila na cestu autobusem, což bylo velmi prozíravé vzhledem k potřebnému přemístování jak z místa ubytování do Říma, tak i po samotném městě. Již na konci léta 1989 se ujal organizace pouti náš dnešní jáhen Rudolf Staněk. Farníci se brzy začali hlásit a vyřizovat první formality. Protože se autobus nepodařilo zcela naplnit, byla část míst nabídnuta jiným zájemcům. Bohužel, první kdo při vyřizování formalit u úřadů narazil, byl právě Rudolf Staněk. Obavy, že by mohl nepříteli něco vyzradit z vojenské oblasti, byly právě tím důvodem, proč nakonec musel zůstat doma... Přesto až do odjezdu velmi aktivně pomáhal při zajištění víz, ubytování, autobusu atd. Bez jeho obětavé práce pro druhé by zřejmě naše farnost na této mimořádné akci zastoupení měla jen velmi omezené. Díky Rudolfe!

Dne 9. listopadu 1989 ve večerních hodinách nám před odjezdem náš otec farář požehnal, nasedli jsme do připraveného autobusu a vyrazili směr Řím. Po krátké zastávce v Benátkách jsme pokračovali dále na jih a v pozdních nočních hodinách jsme přijeli k domu uprostřed vinic (cca 20 km za Římem), který se stal na několik dalších dnů našim „hotelem“. Spaní na zemi, nedostatek vody, minimální prostor pro každého z nás a problémy s hygienou jsme přijali jako součást odříkání, které k pouti patří.

Všichni jsme se těšili na setkání se Sv. otcem a zvláště na svatořečení, o kterém se roky říkalo, že pak bude v Českých zemích líp...

Čas do 12. listopadu jsme využili k poznávání Říma. Přitom se ukázalo, jak Pán vše dobře zařídil, když s námi mohli jet právě manželé Petráčkovi z Uh. Hradiště. Jednak oba byli lékaři a obětavě pomáhali těm, kteří to potřebovali, a také ve „věčném městě“ nebyli poprvé, a tak pro nás připravili atraktivní program, ve kterém jsme mohli vidět ta nejkrásnější místa. Významnou roli v tom sehrála také jejich schopnost kdekoliv se domluvit. Kromě chrámu sv. Petra a Pavla jsme také navštívili chrám Panny Marie větší, Lateránskou baziliku, baziliku sv. Pavla, vatikánská muzea, kostel sv. Metoděje, sv. Petra v okovech, Koloseum a mnohá další místa. K naší velké radosti jsme při návštěvě našeho českého centra Velehrad obdrželi darem množství křesťanských knih, o které v té době u nás byla velká nouze. Domů jsme je vezli s velkými obavami, protože to bylo přísně zakázané. Naštěstí na hranicích měli s námi úplně jiné starosti.

Vyvrcholením pouti pro nás bylo vlastní svatořečení naší Anežky České a Adamuse Chmielowskeho z Polska. Od ranních hodin desítky tisíc věřících čekaly na náměstí před basilikou na chvíli, kdy bude možné přes kontrolní stanoviště vstoupit do chrámu na mši sv. a vyslechnout slova svatořečení. Přítomnost kardinála Tomáška, který ani na této pouti nebyl ušetřen zdravotních problémů, nám pomáhala překonat únavu a všechny strasti s poutí spojené. Celý obřad byl velkým darem nejen pro nás, ale pro celou naši zem, která zcela nepochybně ve sv. Anežce získala velkou přímluvkyni u našeho Pána. Asi nikdo ale nevěřil, že toužebně očekávaná změna v naší zemi přijde tak rychle – již 5 dní od svatořečení – 17. listopadu.

Následující den jsme byli pozváni do auly Pavla VI. k audienci. Čekali jsme opět několik hodin, abychom se dostali na některé z míst v blízkosti Sv. otce a našich biskupů. Projev v našem jazyce nás velmi potěšil a povzbudil, stejně tak papežské požehnání na zpáteční cestu domů. I toto setkání s naším nejvyšším církevním představitelem bylo pro nás hlubokým a nezapomenutelným zážitkem.

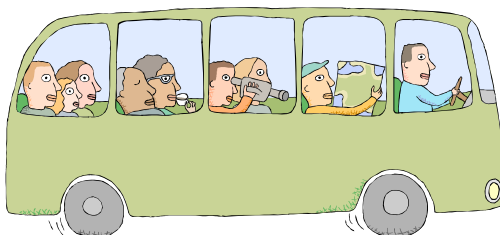
Poslední naše zastávka v Itálii byla ve městě Asissi. Vzhledem k večerním hodinám byl chrám sice již uzavřen a otevřít jej nemohl ani představený zdejších františkánů, ale když viděl unavené moravské poutníky, učinil výjimku a vzal nás do kláštera, kde nám celou historii tohoto místa pověděl. Pocházel z Německa a k nám měl velmi přátelský vztah. Nepříjemné překvapení nás čekalo na hranicích. Za rakouskou celnicí byla dlouhá fronta autobusů s poutníky, čekajících na odbavení a tak jsme se na náš přechod dostali až po 3 hodinách čekání - o půl druhé v noci a tím jsme - byť ne vlastní vinou - překročili o 1,5 hod. časový limit, vyhrazený výjezdní doložkou. Po dlouhém vyjednávání nám nezbylo, než společně vybrat a uhradit požadovanou částku téměř 10 000 Kč, abychom mohli být odbavení a v časných ranních hodinách šťastně doputovat domů...

Vzpomínáme na tuto ojedinělou životní událost u příležitosti 20. výročí svatořečení sv. Anežky s velkou vděčností našemu Pánu, který nám dopřál být mezi těmi, kteří mohli

být tomuto, pro náš národ velkému okamžiku přítomni. Věříme, že nejen nás, ale celou naši zemi budou neustále provázet přímluvy naší novodobé světice, sv. Anežky České.

Za vděčné poutníky do Říma krátce zavzpomínal František Král

PODZIMKY OSKAVA 2009

O podzimních prázdninách strávilo 23 lidí pěkně 4 dny na faře v Oskavě. Počasí nám letos přálo, takže jsme mohli vyjít do přírody. Hned první den jsme se prošli na celodenním výletě přes Křížový vrch, odkud byl krásný výhled široko daleko po okolí. Nahoře přece jen trošku více foukalo, tak jsme vyrazili směrem k Rešovským vodopádům. Bohužel se nám podařilo sejít na jinou odbočku, což jsme poznali až po asi půl kilometru, tak jsme se rozhodli pokračovat. Cesta byla slušná, široká, jenže ouha, najednou v půlce louky končila, tak nám nezbylo, než odhadnout, kam bychom asi měli jít a pustit se ze srázu dolů. Vylezli, nebo spíš vypadli, jsme z lesa o pěkný kus níže po proudu Mumlavy, ale k vodopádům jsme nakonec došli. Prošli jsme vodopády, nebo spíše prolezli po lávkách a přes Tvrdkov se vrátili na faru. V nohách nám zůstalo asi 16 km, i přes to někteří ještě neměli dost a nepohrdli krytým bazénem v Uničově. Další den nám přece jen počasí přálo méně, tak jsme strávili půlden na faře a půlden hrami na okolních loukách. Další den jsme si vyšlápli na zříceninu hradu Rabštejn. Z rozhledny na skále se naskytl nádherný pohled do údolí. Cestou jsme se sice museli prodírat přes popadané a polámané stromy po sněhové kalamitě, ale nikomu překážková dráha nevadila. Nadešla sobota a to byl den našeho odjezdu. Po dopoledních bojovkách na louce jsme poobědvali, uklidili faru a odebrali se na cestu k domovu. Nikomu se odjíždět nechtělo a všichni se již těší, že se snad setkáme na stejném místě na jarních prázdninách.

Fotografie z akcí na faře v Oskavě můžete shlédnout na stránkách www.akceoskava.ic.cz, za jejichž vznik a správu můžeme poděkovat našemu správci Pavlovi.

Petr Machain

Účastníci Oskavy 2009

MĚL JSEM HLAD...

O prázdninách právě končícího roku se naše rodina vydala na pěší pouť po Vysočině. Naše putování začalo v pondělí ráno a končilo v sobotu. Po cestě jsme měli domluvené noclehy v rodinách, na farech a také v jednom bývalém pionýrském táboře.

Byli jsme příjemně překvapeni tím, jak nás všude srdečně přijali a starali se o nás. První zastávka byla ve Velké Bíteši. Po celodenní túře nás tu čekaly opravdové hody a naše milá hostitelka se s námi také doslova a do písmene rozdělila o svoji postel. Šla si lehnout jinam, abychom se pohodlně vyspali.

Druhý den jsme spali na faře v Křižanově. Pan farář byl sice na cestách, ale přivítal nás prostřednictvím láhve šampaňského, které stálo na stole.

A poslední noc jsme strávili ve Žďáru nad Sázavou, kde nás pan farář pozval na večeři do pizzerie a ráno nám nachystal tak velkou snídani, že jsme ji ani nemohli sníst.

Tak bych mohl pokračovat dále. Přesvědčili jsme se zkrátka o tom, jak jsou lidé na Vysočině pohostinní. Chceme jim za to i touto cestou poděkovat.

Neboť jsem hladověl, a dali jste mi jíst, žíznul jsem a dali jste mi pít, byl jsem na cestách a ujali jste se mne... (Mt 25,35)

rodina Staňkova

NAŠE ADOPTOVANÉ DĚVČE

V minulé době naše farnost adoptovala přes středisko Adopce na dálku Arcidiecézní charity v Praze indického chlapce Nagaraj M.Naik. Ten se vyučil elektrikářem v oboru navíjení elektromotorů, se kterým jsme si ročně dopisovali. Poslal nám i svou fotku, jak stojí bos na bílé plachtě před svým domem, pokrytým doškami, s prázdnými otvory místo okna a dveří.

Vloni nám napsal dopis na rozloučenou, protože dovršil osmnácti let a naše adopce byla zrušena.

Letos jsme dostali v pokračování naší pěkné činnosti dopis od naší nové svěřenkyne z Ugandy, z jižní Afriky. Jmenuje se Atymango Flores. Dopis je napsaný v angličtině kostrbatými, tiskacími písmeny a asi ho napsala sama. Dopis je s krátkým pozdravem: jak se máte a co děláte, já se mám dobře, ráda se učím a přeji veselé vánoce a nový rok. Tečka, bez podpisu a bez adresy, jen vedle barvičkami namalovaný obrázek malého domečku, jak by ho asi namaloval náš žáček druhé nebo třetí třídy.

Pod čarou je kód dítěte, podle kterého se dala zjistit v Charitě zpáteční adresa.

Moc jsme se z toho dopisu potěšili a doufáme, že se naše přátelství v příštích letech rozvine a utuží a budeme moct sledovat jak můžeme svým malým darem udělat malému dítěti velikou radost.

Vilém Sitte

HUMOR - VZÁCNÉ KOŘENÍ ŽIVOTA

Podzimní plískanice a zatažené nebe nám obyčejně nepřidají na dobré náladě. Přesto má humor a smích svoje místo i v duchovních dějinách. Latinské slovo *hilaritas* vlastně znamená jasnost, veselost. V bibli čteme o veselé hře Boží moudrosti už při stvoření, nebo o radosti z narození Ježíšova nebo o situaci plné nadšení po zmrtvýchvstání Páně.

Humor přispívá ke zdraví. To věděli už v antice. *Humor* je latinský výraz pro vlhkost, šťávu – zavlažuje vyschlý květ a spojuje navzájem. „Dobrý humor“ vyžadoval ve středověku vyvážený poměr tělesných šťáv (krev, žluč a sliny) v člověku. Existuje

i „černý humor“: kousavý sarkasmus, ubližující ostrá ironie z uraženého, zahořklého srdce. Od 16. stol. anglické „*humour*“ značí náladu, odlišnou od normy. Od 18. stol. veselou, uvolněnou náladu uprostřed nedostatků a potíží života. – Smích spojuje, jak svědčí *gelotologie* (fecky gelos = smích), osvobozuje a léčí. Dospělí se podle statistiky mají smát 15x za den, děti až 400x. Lidová moudrost říká: „*Kdo se směje, žije déle,*“ a to úplně oprávněně. Smích odbourává napětí, působí rovnováhu získanou vylučováním hormonů vzbuzujících pocity štěstí, blaha a zmírnění bolesti. Jediná minuta smíchu je prý tak osvěžující jako 45 minut uvolňovacího cvičení. Zvyšuje rovněž pracovní výkon a kreativitu, jak konstatoval lékařský kongres v Basileji.

Bůh zdraví Asklépios měl v antickém Epidauru sál s hady pro nemocné a divadlo pro obveselení nemocných a stadion pro slavnosti. Platón prohlašoval smích za škodlivý, Aristoteles naopak uznával, že odbourává napětí. V románu „Jménem růže“ od Umberta Eca fanatický slepý mnich Jorg popírá smích, což vede ke katastrofě. Středověká hilaritas chce nalít čistého vína, učit se ze zkušenosti a protivenství. Úsměv je duhou mezi smíchem a pláčem.

Originální myšlenka může vyvolat obveselení. Veselost, normálně podřízená společenské cenzuře, dává vytušit jiný svět, cestu do dětství. Kdo se usměje na děcko v kočárku, dostane bezpochyby nazpět úsměv: nejen do dítěte, ale také od matky nebo pyšného otce. Úsměv signalizuje přátelství a zve k radosti a spolupráci. Pozvedá nad vlastní důležitost a nedostatečnost...

V bibli jde o vážné zájmy a o záchranu člověka, ale často zaznívají i jiné tóny: obrazy milence, ucházejícího se o svou vyvolenou, něžné matky, ba i Boha, který rozesměje člověka, jako třeba bezdětnou Sáru (Gen 18): „Se mnou ať se směje každý, kdo o tom uslyší“ (že mám syna), říká. – Ten který trůní na nebi, se směje (Žl 2, 4) nad nepřáteli národa. – V moři se objevuje drak „leviatan, aby si s ním (Bůh) hrál“ (Žl 104, 26). Je to humorné vyznání, že chaos ohrožující lidi i tvorstvo je Bohu hračkou. – Je však i hořká Jobova *výčitka*, že si Bůh „dělá posměch ze zoufalství nevinných“ (Job 9, 23). K vyznání „spatřil jsem tě vlastním okem“ (Job 42, 5) je u něho ještě dlouhá cesta. – Mudroslovná literatura se dívá na drobné věci: „Radostným srdcem zkrásní tvář.“ (Př 14, 30; 15, 13). Moudrost je srovnávána se sladkým medem (Př 24,13), starost s louhem a octem (Př 25, 20). Moudrost je přirovnána k laskavé paní, která zve na ulicích a u bran ke své hostině (Př 8). Bůh si hraje při stvoření a má radost ze svého tvorstva. Moudrost je potěchou a radostí (Mdr 8, 16).

Jaký byl Ježíš? Také se smál? Plakal nad zkázou Jeruzaléma a nad smrtí přítele Lazara. Můžeme jej však nazvat *úsměvem Boha*. Nechá se pozvat ke stolu, s láskou objímá děti, vypráví jim příběhy, trpící a nemocní nalézají u něj útěchu a osvobození. - Jeho *tichý humor* vychází ze srdce a zaznívá v paradoxních obrazech: velbloud procházející uchem jehly (úzkou branou), svatba, na kterou nikdo nechce přijít (Lk 14, 15-24). Současníci jsou jako děti, které si nechtějí hrát ani na svatbu ani na pohřeb, nazývají Jana Křtitele „posedlým“ a Krista „žroutem a pijákem“ (Lk 7, 31-35). Srovnává mužskou práci s činností ptáků a námahu žen s květem polních květin - je to humorný podnět

k zamyšlení pro ustarané učedníky a učednice (Mt 6, 25–34). Dovede překročit hranice ve prospěch života, uzdravuje v sobotu (je v tom rebelský rys). Jeho noční rozhovory s Bohem, milovaným Otcem, jsou pramenem nezničitelné radosti. Tak jako Davidova hra na loutnu rozpouštěla zlost krále Saula, potřebuje církev v pastoraaci odstranit mnoho zahůrklosti, rezignace a cynizmu.

Radost z Boha učinila mnoho světců humornými svědky evangelia. Výrok dona Boska „být veselý, konat dobro a nechat ptáky cvrlikat“, jeho provazochodecké a kouzelnické výstupy, klauniády Filipa Neriho, zdravý realizmus a šarm Terezy z Avily („Bůh mě chraň před příliš dokonalými lidmi“), anekdota o andělovi, který pomáhal usnout Janu XXIII. slovy: „Jendo, nepovažuj se za tak důležitého“ – to vše potvrzuje slova Paula Claudela: „Kde panuje radost, tam se obvykle najde i pravda.“ Humor tváří v tvář smrti (sv. Tomáš Morus – ať neublížíte mému vousu, ten se nedopustil velezrady) je silným svědectvím vůči všem totalitám. Také vyrovnanosti s Bohem: sv. Karel na otázku, co by dělal, kdyby věděl, že má za hodinu umřít, odpověděl: „klidně dohrál bych svou rozehranou partii“. Svätí lidé byli veselí, jejich radostnost pramenila z klidného svědomí. Např. sv. Benedikt z Nursie z pokory nechtěl přijmout ani svěcení na kněze, zůstal jáhnem. Podobně i sv. František z Assisi - rád si zpíval, říkali mu bratr z Nemanic nebo bratr Výskal; když ho přepadli loupežníci a o všechno ho obrali i o šaty a hodili do sněžné jámy, zpíval si dál. Nespoléhal na pozemské věci, ale na Boha. - Sv. Filip Neri, apoštol římské mládeže, říkával: „Třeba si štípejte dřevo na mých zádech, ale nehřešte!“ Kardinálský klobouk, který obdržel od papeže, posloužil jeho kocourovi. Za paní, která hned po sv. přijímání odcházela z kostela, poslal ministranty s hořícími svícemi, aby si uvědomila, že zapomněla na díkůčinění. - Sv. Jan Maria Vianney, jehož rok právě prožíváme, odvětil paní, která žádala od něho ostatky, humorným: „Kéž by byly ostatky i po Vás!“

Staletá tradice velikonoční radosti z odvaleného hrobového kamene a vzkříšení Páně činí křesťany „syny a dcerami Zmrtvýchvstání“, jak vyjadřuje překrásný titul věřících na Blízkém východě, který zavazuje.

(Podle Marie-Louisy Gublerové)

P. Josef Vlček

TRVALÝ ZÁZRAK – GUADALUPE (POZNATKY P. JANA DAŇKA, RODÁKA Z BLAŽOVIC, Z POUTI DO GUADALUPE)

Dne 12. prosince se nám v církevním kalendáři připomíná svátek Panny Marie Guadalupské. Pro některé zvědavé farníky je tento svátek samozřejmostí, kterou už před lety studovali, pro jiné ještě tajemstvím.

Obraz Panny Marie Guadalupské je znám po celém světě. Ve své původní velikosti je 142 cm vysoký a postava Panny Marie měří 122 cm. Obličej je mírně skloněn a pootočen, jakoby se dívala na prosebníky.

V posledních letech byl obraz podroben řadě vědeckých výzkumů. Nálezy odborníků jsou senzační a závěr je jednoznačný. Jedná se o zcela neuvěřitelné skutečnosti, přesahující možnosti lidské techniky provedení obrazu.

Vraťme se ale na samotný začátek. Stalo se to v prosinci r. 1531. Podle zpráv se Panna Maria zjevila indiánovi Juanu Diegovi na hoře Tepeyac. Podle dobové zprávy o zjevení Nican Mopohua motecpana sepsané v indiánské řeči náhuatl byla Panna Maria indiánského vzezření a tmavé pleti a s Juanem Diegem hovořila aztécky. Představila se mu jako Svatá Maria vždy Panna, Matka Boží, jediné Pravdy; skrze niž žijeme; Stvořitele lidí, Pána nebe a země. Požádala Juana, aby vyřídil biskupovi, že má na tomto místě postavit kostel. Biskup Juan de Zumárraga ale Juanu Diegovi nevěřil a žádal důkaz. Juan Diego se pak údajně opět sešel s Pannou Marií a ta ho poslala na vrcholek kopce natrhat růže, které uschoval pod svůj plášť. Poté když se dostavil před biskupa a svůj plášť rozevřel, objevil se na něm prý obraz Panny Marie Guadalupské. Až v tuto chvíli biskup uvěřil a prosil za odpuštění, že nevěřil Mariinu přání. Ihned přenesl plášť s obrazem do své domácí kaple. Druhý den jej zástupy lidí přenesly do kostela. Zanedlouho byla postavena na Tepeyacu nová kaple a Juan Diego ji měl na starosti. Věnoval se trvale příchozím poutníkům a pomáhal připravovat Indiány k přijetí svátosti křtu. Zemřel roku 1548 ve věku 74 let. Roku 1976 Guadalupe poprvé navštívil (ještě jako kardinál Wojtyła) Jan Pavel II. a r. 1990 Juana Diega blahověřil.

Fakta o zkoumání guadalupského obrazu Panny Marie:

1. Obraz se do dnešního dne nerozpadl, i když tilma, ze které je zhotoven, je z rostlinného materiálu. Jedná se o agáve. Běžná životnost tilmy je nanejvýš dvacet let. Profesor Callahan považuje za nemožné, aby si nějaký malíř vybral za podklad pro malbu z takového hrubého materiálu, jako je tilma. Malíři vytvářejí podklad obrazů z klišu nebo jiných látek. Zde tomu tak není. Dále udržení látky a barev na ní je po tak dlouhou dobu v tak dobrém stavu naprosto nevysvětlitelné.

2. Technika „malby“ je podivuhodná. Na látce nejsou nasvícením zjištěny žádné předběžné kresby, jak to činí mistři. Obraz je zhotovený přímo a bez oprav. Nejsou zde žádné tahy štětcem. Technika kladení barev je v dějinách malířství neznámá. Na obraze není barvivo rostlinné, živočišného nerostného původu. Celý známý vědecký svět takovýto systém barvení nezná. Barvy jsou stále živé.

3. Barva šatů. Američan Coley Taylor uvádí: „Když obraz pozorujete z blízka, těžko se dají hvězdy na plášti pozorovat, když z dálky, jsou to zářící hvězdy. Při pozorování z blízka má oděv zelenomodrou barvu, z daleka je tmavomodrý. Růžová barva šatů pozorována z blízka je bledá, z daleka je sytě růžová. Když se na obraz díváte z blízka, má normální velikost, když se od obrazu vzdalujete, obraz se opticky zvětšuje.

4. Nejpodivuhodnější je oko. Známý oční specialista de Tria Laugoignet zkoumal oko silným oftalmoskopem a zjistil, že se na něm objevuje obraz postavy člověka. To bylo důvodem prozkoumat duhovku pomocí moderní techniky. Používá se při studiu fotografií pořízených z umělých družic.

Tento výzkum provedl Ing. Tonsman. Při digitalizaci obrazu rozdělil fotografii na plošky 1 mm² a zvětšil 2500x. To znamená 2500 světelných bodů. V zorničce P. Marie můžeme vidět sedícího indiána s dlouhými vlasy. Vedle něho sedí starší plešatý člověk, s bílou bradou, s baskickými rysy, z oka mu padá slza. V této postavě identifikovali španělského biskupa. Vedle něho je vidět mladšího muže, o kterém lze předpokládat, že je to Juan Gonzales, biskupův tlumočník a sekretář. Uprostřed je člověk v mužném věku s bradou a vousy. Je obrácen směrem k sedícímu biskupovi. Je to indián Juan Diego ve chvíli, když otvírá svoji tilmu, ve které donesl biskupovi červené růže. Je vidět i černošku s kučeravými vlasy, muže a ženu i děti.

Obrázek v oku je sestaven tak, že čím byly podstavy blíž k oku, tím jsou větší, a čím byly dál, tím jsou menší. V oku je vidět 12 osob. Laboratorním výzkumem se zjistilo, že se oko chová jako živé. (V lidském oku se vytvářejí 3 obrazy, tzv. Purking-Samsonův zákon.) Dr. Lavoignet zjistil, že když světlo oftalmoskopu dopadne na zorničku oka Panny Marie, zornička se v difúzním světle rozsvítí a vzbudí dojem dutého reliéfu. Tento reflex není možné docílit na rovné ploše a zvláště ne na nepřehledné ploše.

Podle úsudku odborníků tato miniaturní malba v zorničce je naprosto nevysvětlitelná, protože namalovat takovou miniaturu je lidsky nemožné. Je to jednoduše laboratorně, experimentálně, vědecky zjištěný a dokázaný zázrak Panny Marie.

5. Tlukot Ježíšova srdce on-line

Na originálu zázračného obrazu má Panna Maria na svém lůně sedm pásků, které dokázali Aztékové vysvětlit: „Tato žena je v pozeňnaném stavu.“ Aby se to potvrdilo, prosili věřící v roce 1991 Konferenci biskupů Mexika, aby dali na obraze udělat fonogram, pomocné vyšetření před porodem, pomocí kterého se dá zachytit tlukot srdce ještě nenarozeného dítěte. V roce 1995 udělal tedy Mario Rojas, profesor papežské university v Mexiku, vyšetření a zjistil neuvěřitelný jev: Na obraze bylo v části lůna P. Marie zřetelně slyšet úder srdce. K tomu ukázaly videozáběry režiséra Johna Birda na tom samém místě pohyby, jaké bývají u ženy v posledním měsíci těhotenství. Po tomto revolučním objevu znovu prozkoumal obraz známý gynekolog Dr. Carlos Fernandez de Castillo a znovu potvrdil už existující nález.

6. Světlo z obrazu

Na památku zázračného uzdravení těžce nemocného Juana Bernardina, strýce sv. Juana Diega, kterému se zjevila P. Maria, byl namalován obraz: Naše milá Panna Maria z Guadalupe – Uzdravení nemocných. Obraz byl z pověření Svatého otce dne 16. prosince 1979 slavnostně korunován papežským delegátem, v přítomnosti primase Mexika kardinála Ernesta Ahumadu. Během čtení papežského dekretu se najednou ve středu obrazu ukázalo proudící světlo, které jako jasné sluneční paprsky dopadaly na nemocného a lůno P. Marie. Tento výjimečný fenomén trval až do konce čtyř papežské listiny a byl nafotografován. V této souvislosti je pozoruhodná i skutečnost, že 12. prosince 1531 oznámila Panna Maria Juanovi Bernardinovi své jméno, které aztécky znamená „proudící světlo“.

Závěrem k události zjevení v Guadalupe

Poutní místo je součástí města Mexiko City (má dnes 25 milionů obyvatel). Obyvatelé země Mexika v té době byli Aztékové. Měli velikou kulturu a své náboženství, které bylo kruté. Přinášeli bohu (opeřený had) lidské oběti. Na pyramidách obětovali otroky a válečné zajatce tak, že jim rozřízli hrud', vyrvali bijící srdce a nabídli bohu. Pak vypili krev a nakonec oběť snědli. Experti říkají, že to není kanibalismus, ale projev strachu a bázně před bohem, a v tom viděli to nejvyšší, když život (krev, srdce...) pozřeli. Do tohoto stavu přišli dobyvatelé Španělů. Dobyvatel Hernán Cortés stanul v Mexiko City dne 8. listopadu 1519. Přišel zcela náhodně a neměl tušení, že podle staré legendy se měl vrátit významný bůh, který odešel, a žákům řekl, že přijde v určený den a to ze směru, kde vychází slunce.

V ten čas Cortés přišel a Aztékové a císař Montezuma se proto báli proti němu postavit, považovali ho za bílého boha. Když dobyvatel H. Cortés viděl tu krutost a lidské oběti (jak říkají historici, vyteklo na tomto kontinentu nepředstavitelné množství lidské krve), tak on jim zbořil pyramidy i město a postavil zde křesťanské chrámy. V důsledku toho došlo k náboženskému vakuu. Aztékové odmítali přijmout křesťanství od dobyvatelů.

Pak se však za 10 let stala fantastická událost. Dar Boží milosti tomuto národu, a sice zjevení Panny Marie indiánskému muži, které se stalo jedním z největších zázraků potvrzeným vědci. Po této události se v sedmi následujících letech nechalo pokřtít 8 milionů Aztéků. Přijali křesťanství a přijali Matku Boží. Dnes 12. prosince slaví Mexičané svůj největší svátek ke cti Panny Marie Guadalupské.

*podle shromážděných materiálů
redakčně zpracovala Ivana Horáková*

*Další informace naleznete na stránkách farnosti Nové Město na Moravě:
<http://www.kunhuta.cz/texty/GUADALUPE.pdf>*

MODLITBA PAPEŽE BENEDIKTA XVI. K PANNĚ MARIÍ GUADALUPSKÉ

Svatá Maria, tebe nazývají Naší Paní Guadalupskou
a jako matku tě volají muži i ženy Mexika
a Latinské Ameriky, povzbuzeni láskou,
kterou nás naplňuješ. Znovu vkládáme
svůj život do tvých mateřských rukou.
Ať ty, která jsi přítomná ve Vatikánských
zahradách, vládneš v srdcích všech matek
světa i v srdcích našich. S velkou nadějí
se k tobě obracíme a tobě důvěřujeme.

Zdravas Maria,....
Svatá Maria, Matko Boží
Naše Paní Guadalupská
Pros za nás.

*Jeho Svatost Benedikt XVI.
Modlitba před obrazem Panny Marie Guadalupské ve vatikánských zahradách.*

11. května 2005

DŮM LÉČBY BOLESTI S HOSPICEM SV. JOSEFA V RAJHRADĚ

Dům léčby bolesti s hospicem sv. Josefa v Rajhradě je nestátním neziskovým zařízením, jehož zřizovatelem je Diecézní charita Brno a provozovatelem Oblastní charita Rajhrad. Je určeno pro péči o nevléčitelně chronicky nemocné, a to v různých stádiích jejich onemocnění. K přijetí do hospice je třeba zaslat žádost vyplněnou ošetřujícím lékařem (také ke stažení na www.dlbsh.cz), jejíž součástí je svobodný informovaný souhlas pacienta.

Cílem práce hospicového týmu je paliativní péče, v rámci holistického (celostního) přístupu k nemocným poskytovaná multidisciplinárním týmem, jehož součástí jsou lékaři, zdravotní sestry, ošetrovatelky a pečovatelky, psychologové, duchovní, pastorační asistentka, sociální a rehabilitační pracovnice, dobrovolníci a blízcí nemocného. Lékařská péče funguje trvale, tedy 24 hodin denně. V současné době jsou indikační kritéria stanovena ve snaze systematicky rozšířit poskytovanou péči o skupinu neonkologicky nevléčitelně nemocných:

nemocní v režimu specializované paliativní péče (nevléčitelně nemocní s prognózou posledních 3–6 měsíců života) = fáze zlomu, terminální fáze. Zde je pravidlem příjem nemocného okamžitě dle jeho potřeb a možnosti lůžkového fondu (50 lůžek).

nemocní v respitní, odlehčovací péči = chronicky nemocní v domácí péči, ve stabilizovaném stavu, kde pečovatel musí přerušit péči ze zdravotních, osobních, sociálních důvodů (péče na 1–2, maximálně 3 měsíce, předem je dáno, kdo péči po uplynutí doby převezme), účelem je udržení stávajícího stavu nemocného pomocí komplexní ošetrovatelské a psychosociální péče. Pro tyto nemocné je standardně vyhrazeno 10 % lůžkového fondu. V rámci odlehčovacích služeb je klientům a jejich rodinám nabízena pomoc při řešení sociálních otázek, např. vyřízení příspěvku na péči a další poradenství.

nemocní v diagnostickém pobytu = chronicky nevléčitelně nemocní, u nichž není aktuálně jasný, zřetelný přechod do terminální fáze onemocnění a nelze vyloučit vývoj k terminální paliativní péči (přijetí na cca 1 měsíc a poté zhodnocení stavu multidisciplinárním týmem, buď pokračování v péči při přechodu do paliativního režimu, nebo přechod do standardního režimu a dořešení sociální problematiky, nejlépe návratem do domácího prostředí klienta.

Hospic sv. Josefa je charitní zařízení, poskytuje však péči nemocným bez rozdílu vyznání a respektuje jeho eventuální zvláštnosti víry. Duchovní potřeby klienta uspokojí přítomnost duchovního. Klientovi jiného vyznání zajistíme kontakt s duchovním dané víry. V poslední etapě života se i ateista ptá po smyslu života a po tom, co se stane s jeho tělem a duší po smrti, a přeje si rozhovor na toto téma. Kaple v hospici je zpřístupněna po celý den, chvíle klidu na přemýšlení tu vyhledávají i nevěřící.

Převzato z internetu www.dlbsh.cz

NOVINKY VE FARNÍ KNIHOVNĚ

Papež Benedikt XVI. v České republice

Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2009

Publikace je vzpomínkou na třídní apoštolskou návštěvu papeže Benedikta XVI. v České republice (26.-28. září 2009). Přináší kromě velkého množství barevných fotografií, které zachycují různé okamžiky z třídní papežské návštěvy, také všechny proslovy, homilie a pozdravy papeže Benedikta XVI., dále proslovy prezidenta České republiky Václava Klause, kardinála Miloslava Vlká, brněnského biskupa Cikrleho, předsedy ČBK arcibiskupa Graubnera a dalších. Při listování stránkami knihy si můžeme připomínat nejen návštěvu Svatého otce, ale i její poselství, povzbuzení a radost, kterou přinesla.

365 dní s Benediktem XVI.

Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2009

Nechat v sobě znít slova Svatého otce Benedikta XVI. můžeme i s další knihou, ve které jsou vybrány myšlenky z promluv, homilií a poselství z posledních let. Jsou uspořádány s akcentem na významná období církevního roku a mají nás vést ke každodennímu zamyšlení.

Matka Tereza z Kalkaty: Něco krásného pro Boha

Malcolm Muggeridge. Brno: Cesta, 2009

Knihu vypráví o Matce Tereze tak, jak ji a její dílo vidí ve svých vzpomínkách a setkáních britský novinář, satirik a křesťanský spisovatel Malcolm Muggeridge. Najdeme tu i některé myšlenky a modlitby Matky Terezy a v kapitole „Mluví Matka Tereza“ je autorův rozhovor s touto pozoruhodnou ženou. Knihu doplňují černobílé fotografie.

Jazyk, kormidlo tvého života / Derek Prince

Postila, 2009

Na základě biblických veršů se autor zamýšlí nad tím, jak mluvení a používání jazyka ovlivňuje naše životy, naši víru, nakolik je v moci jazyka „kormidlovat“ život na stranu dobra či zla. Pokud totiž nedržíme svůj jazyk pod kontrolou, naše zbožnost je marná a pro Boha nepřijatelná. Lidé řídí své osudy tím, jak používají svůj jazyk.

Manželská smlouva / Derek Prince

Postila, 2009

„Věřím, že existuje tajemství, které může zajistit úspěšné manželství. A navíc věřím, že toto tajemství je odhaleno na stránkách jedné jedinečné knihy – Bible“ – říká autor na začátku této knihy. Teď nás už nepřekvapí, že v prvních kapitolách nejprve vůbec

nemluví o manželství, ale o „Smlouvě“, kterou uzavřel Bůh se svým lidem, a která má být předobrazem každého manželství. Na tomto pozadí pak rozvíjí myšlenky o úloze manželky a manžela.

Kniha je opět doplněna množstvím biblických citátů, může být povzbuzením a poučením nejen pro snoubence a manžele.

Lenka Klašková

PODĚLME SE O SVÉ OSVĚDČENÉ RECEPTY: KYŠKOVÁ POLÉVKA – ANEB KOPROVKA NARYCHLO

Milí čtenáři, potkala jsem se s kamarádkou ze severní Moravy a ta mě naučila bezvadnou polévku. Ti, kteří ocení rychlé, zdravé, levné a chutné vaření, si jistě přijdou na své.

Potřebujete:

- 2 velké kelímky Kyšky (dostanete běžně v Albertu),
- stejně množství vody,
- 1 smetanu 30%,
- 2 vejce,
- 3 lžíce hladké mouky,
- kopr,
- bokem uvažené brambory - mohou být i z předešlého dne.

Kyšku smícháte s vodou a přivedete k varu. Kyselost se musí převařit a poté nedojde ke sražení šlehačky. Když se vám při převařování kyšky udělají trošku žmolečky, vůbec to nevadí. Jak jste převařili kyšku s vodou, ztlumte teplotu a přidejte šlehačku (nebo klidně i dvě), mouku rozmíchanou ve vodě, rozmíchaná vejce (klidně i 3 kousky), kopr a sůl. Brambory nandejte na talíř a zalejte horkou polévkou. Brambory můžete pošťouchat nebo si je každý rozmačká sám.

Tato „polívčička“ dle starého osvědčeného receptu si získala v naší rodině přední postavení na jídelníčku. Inu, naše babičky věděly, co dělají, vidíte.

A víte co? Napište mi, jak vám chutnalo nebo přidejte také vy svůj osvědčený recept dle zásady: rychle, levně a chutně. Rádi jej otiskneme v některém z dalších Okének nebo zveřejníme na www stránkách farnosti.

Lenka Malíková

FARNÍ OLYMPIÁDA – KOBYLNICE 2010

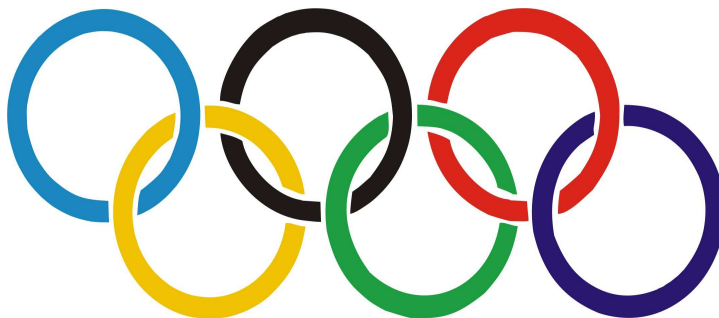
V pátek 22. ledna 2010 budeme mít příležitost k dalšímu společnému setkání celé naší farnosti na 6. farním plese, na který jste už nyní srdečně zváni. Protože se nám posledně osvědčil sál v Kobylnicích, nadcházející ples se bude opět konat na stejném místě.

Rok 2010 je rokem zimních olympijských her, proto je téma plesu jasné: „Farní olympiáda Kobylnice 2010“. O její přípravu se už nějakou dobu stará Farní olympijský výbor, který pro vás chystá program celého plesu. Jeho součástí je především hudba a tanec, jak to má na správném plese být, ale nezapomnělo se ani na soutěže a různá další zpestření plesu včetně možnosti občerstvit se povoleným dopingem z nabídky místní kuchyně a baru.

Olympijská myšlenka spojuje národy a olympijské hry jsou příležitostí k setkání mnoha lidí. A naše „farní olympiáda“ je také příležitostí k setkání farníků ze všech farních obcí. Proto si prosím poznamenejte datum 22. ledna 2010 do svých diářů, kalendářů a mobilních telefonů.

Prosíme vás zároveň o modlitbu za dobrou přípravu a průběh farního plesu. Budeme vděční i za vaše příspěvky do tomboly, které můžete přinést do 20. ledna do sakristie nebo na faru. Doprava na ples i zpět bude opět zajištěna autobusem. Tak si nezapomeňte narazit čepici a vzít pořádné rukavice! Letos bude opravdu chladno. ☺ Podrobnosti se dozvíte na plakátech.

Celý přípravný tým se těší na setkání s vámi na „Farní olympiádě 2010 v Kobylnicích“. A nezapomeňte: Není důležité zvítězit, ale zúčastnit se ☺

Farní olympiáda – Kobylnice 2010

KATOLIK.CZ VYHLAŠUJE SBÍRKU NA PODPORU KŘESŤANSKÝCH ČASOPISŮ PRO MLÁDEŽ A PŘEDSTAVUJE RODINNÉ PEXESO

Internetové stránky Katolik.cz vyhlášují dne 30.11.2009 v pořadí již čtvrtou adventní sbírku. Výtěžek je letos určen na podporu křesťanských časopisů pro mládež, konkrétně pro časopis **IN! Dívčí svět** a **Tarsicius** (pro kluky u oltáře).

Projekt "Katolik.cz" byl založen v Brně koncem roku 1998 jako soukromá internetová stránka Petra Handlara a Vlastimila Protivínského, kteří navázali úzkou spolupráci s brněnským biskupstvím a jeho Diecézním centrem pro mládež. Zpočátku se jednalo o informace zaměřené na život mladých lidí, časem se stránky rozrůstaly a doplňovaly až do dnešního rozsahu, který nabízí řadu vyhledávaných služeb.

Loňská Adventní sbírka "katolika" určená pro Papežská misijní díla vynesla celkem **95.000 Kč**.

Princip sbírky je stejný jako v minulých letech – zájemci, kteří chtějí přispět, vyplní určený formulář (viz <http://www.katolik.cz/sbirka2009/>). Zde si také zvolí, jaký dárek chtějí dostat, zda potřebují potvrzení pro daň či pouze chtějí poslat e-mailem potvrzení o doručení platby. Přispívá se přímo na účet Tarsicia či přímo na Nadační fond časopisu IN! Je možné také nechat si zaslat domů složenku.

Každý, kdo přispěje částkou alespoň 300Kč na tuto sbírku, dostane od katolika.cz dárkové CD, a každý kdo, přispěje částkou alespoň 500Kč dostane navíc knihu P. Petra Šikuly: „Už víš?“

Dárkové CD obsahuje:

Zcela nový program „**Rodinné pexeso**“, což je počítačová hra pro celou rodinu
program "Liturgický kalendář 3.2" na období 1990-2040
program "Mše svaté" pro evidenci a správu intencí bohoslužeb
kompletní archiv otázek a odpovědí (celkem 1230 odpovědí)
kompletní archiv odpovědí na otázky z gynekologické poradny
tapety na plochu (motivy přírody a hor)
výukové animace pro ovládání programu Liturgický kalendář a Rodinné pexeso
podrobná nápověda k programům (vhodná k tisku)

Popis program „Rodinné pexeso“ je počítačovou hrou pro celou rodinu. Mohou ji hrát až 4 hráči současně – například tedy děti proti sobě, děti proti rodičům, či rodiče s dětmi proti počítači. Při hře proti počítači si lze vybrat jednu z pěti obtížností (amatér, mírně pokročilý, pokročilý, profesionál a podvodník).

Rodinné pexeso umožňuje hrát nejen klasické obrázkové pexeso, ale také tzv. audiopexeso, kdy se místo otáčení obrázků přehraje část písničky. Program je koncipován tak, aby bylo možné maximum věcí přizpůsobit svému vkusu. Jsou tedy následující možnosti:

1. Obrázkové pexeso – klasické pexeso, kdy se po kliknutí myší na kartičku objeví obrázek. Jsou zde možnosti:

Dětské pexeso s náboženskou tematikou – obrázky, které jsou součástí instalace, tedy obrázky námi dodávané s programem (obrázky poskytlo Katechetické centrum v Brně).

Obrázky dle vlastního výběru – zde je možné si nadefinovat své vlastní obrázky – např. z rodinného fotoalba, fotky z přírody, zpěváky, auta... podle své fantazie

2. Audio pexeso – po kliknutí na kartičku se přehraje část písničky. Zde je možnost použít písničky námi dodávané, které jsou součástí instalace, nebo si zvolit své vlastní oblíbené písně:

Výběr dětských křesťanských písní – výběr dětských písní skupiny „Klauníci“.

Výběr písní dle vlastního výběru – je možné použít jakékoliv své písničky ve formátu MP3.

Detailní informace najdete na <http://pexeso.katolik.cz/>

MŠE SVATÉ O VÁNOCÍCH 2009/2010

		ŠLAPANICE	PRACE	PODOLÍ
Pondělí	21.12.	7.00	-----	-----
Úterý	22.12.	18.00	-----	-----
Středa	23.12.	7.00	-----	-----
Čtvrtek	24.12.	21.30	20.00	22.00
Pátek	25.12.	7.00; 9.00; 18.30	10.00	8.00
Sobota	26.12.	7.00; 9.00	10.00	8.00
Neděle	27.12.	7.00; 9.00; 18.30	10.00	8.00
Pondělí	28.12.	7.00	-----	-----
Úterý	29.12.	18.00	-----	-----
Středa	30.12.	18.00	-----	-----
Čtvrtek	31.12.	16.00	17.00	16.00
Pátek	1.1.	7.00; 9.00; 18.30	10.00	8.00
Sobota	2.1.	7.30	-----	-----
Neděle	3.1.	7.00; 9.00; 18.30	10.00	8.00

Datum uzávěrky dalšího čísla časopisu Okénko: 12.3.2010

Plánované **datum vydání**: 28.3.2010

OKÉNKO – časopis farních společenství ve Šlapanicích, Podolí a Praci
 Vydává Římskokatolická farnost Šlapanice u Brna, Masarykovo nám. 9, 664 51 Šlapanice
 telefon: 544 245 280, e-mail: okenko@farnostslapanice.cz, <http://www.farnostslapanice.cz>
NEPRODEJNÉ!